

Уз безброј недаћа које су у последњих двадесет и више година снашле Србију, недостајао је само г. Јелко Кацин да као посланик Европског парламента буде одређен за известиоца за нашу земљу, БиХ, Албанију, Црну Гору и Косово. А једино су умови са истанчаним смислом за мучење били у стању да једног од најистакнутијих србомрзаца на Балкану поставе за нашег главног надзорника на путу ка Европској унији. По занимању професор предвојничке обуке, г. Кацин је, пошто се најпре истакао у организовању проалбанске и уједно антисрпске хистерије у Цанкарјевом дому 1989. (ако се не варам), постао министар за информације 1991. године и одиграо веома значајну улогу у кратком рату за ослобођење Словеније од “српског јарма”. Током сукоба снабдевао је стране новинаре безбројним измишљеним извештајима о рату за “самостојност”, настојећи да о југословенској војсци створи најнеповољнију слику, а коју су су страни новинари без проверавања сматрали веродостојном и такву користили у написима за своје редакције. Г. Кацин је постиго велики успех у ономе што је желео: Европа и Америка потпуно су саосећале са малобројним и “угњетеним” Словенцима који су у борби за ослобођење трпели “страшне нападе много надмоћнијег и суровог агресора”.

Ових дана имали смо прилику да видимо г. Кацина како сија од среће шаљући поруку да ће Србија у јуну моћи да слави (ако буде добра и послушна, као и до сада, није рекао, али то се подразумева) датум одређивања почетка преговора о придруживању Европској Унији.

Јелко Кацин као судбина

Пише: Војислав М. Станојчић
петак, 15 фебруар 2013 15:52

